(७५) एषाञ्च त्रैविध्यात् सर्व्वेषामुत्तममध्याधमत्वेन।
उक्ता नायकभेदाश्चत्वारिंशत्तथाऽष्टौ च॥

सर्व्वेषामुक्तषोडशभेदानां॥ अथ प्रसङ्गादेतेषां सहायानाह।

(७६) दूरावर्त्तिनि स्यात् तस्य प्रासङ्गिकेतिवृत्ते तु।
किञ्चित्तद्गुणहीनः सहाय एवास्य पीठमर्द्दाख्यः॥

तस्य नायकस्य बहुव्यापिनि प्रसङ्गसङ्गते इतिवृत्तेऽनन्तरो-क्तैर्नायकसामान्यगुणैः किञ्चिदूनः पीठमर्द्दनामा सहायो भवति। यथा रामचन्द्रादीनां सुग्रीवादयः॥ अथ शृङ्गारसहायाः।

(७७) शृङ्गारस्य सहाया विटचेटविदूषकाद्याः स्युः।
भक्ता नर्म्मसु निपुणाः कुपितवधूमानभञ्जनाः शुद्धाः॥

आदिशब्दान्मालाकाररजकताम्बूलिकगान्धिकादयः॥ तत्र विटः।

(७८) सम्भोगहीनसम्पद् विटस्तु धूर्त्तः कलैकदेशज्ञः।
वेशोपचारकुशलो वाग्मी मधुरोऽथ बहुमतो गोष्ठ्यां॥

चेटः प्रसिद्ध एव।

(७९) कुसुमवसन्ताद्यभिधः कर्म्मवपुर्वेशभाषाद्यैः।
हास्यकरः कलहरतिर्विदूषकः स्यात् स्वकर्म्मज्ञः॥

स्वकर्म्म भोजनादि॥ अर्थचिन्तनसहायमाह।

(८०) मन्त्री स्यादर्थचिन्तायामर्थास्तन्त्रावपादयः।

यत्त्वत्र सहायकथनप्रस्तावे "मन्त्री स्वञ्चोभयञ्चापि सखा तस्यार्थचिन्तने" इति केनचिल्लक्षणं कृतं तदपि राज्ञोऽर्थचिन्त-नोपायलक्षणप्रकरणे लक्षितव्यं न तु सहायकथनप्रकरणे नाय-